

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. F.**
bytem X

zastoupen JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem
se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5
proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2023, č.j. X

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 27. 12. 2023 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2023, č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla námitky žalobce proti svému usnesení ze dne 5. 9. 2023, č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o přiznání příplatku k invalidnímu důchodu podle ustanovení § 25 odst. 7 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSR“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu včetně uplatněných námitek. Odkázala na čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení (vyhl. pod č. 228/1993 Sb., dále jen „Smlouva“), který je součástí Přílohy II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení 883/04“). Podle tohoto pravidla se doby zabezpečení získané před rozdělením ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR.
3. Žalobce byl k datu 31. 12. 1992 zaměstnán na území SR. Z tohoto důvodu byla jeho žádost dne 23. 1. 2023 postoupena slovenskému nositeli pojištění. Podle sdělení Sociálnej poisťovne Bratislava byl žalobci přiznán příplatek ve smyslu ust. § 25 odst. 7 ZSR rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023.
4. Jelikož ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu platí, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu též osobě pouze jednou, žalovaná shledala naplnění podmínek pro zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Podpůrně žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Ads 168/2022 – 31 (dále jen „citovaný judikát NSS“), kde byl řešen obdobný případ (kasační stížnost byla podána proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2022, č. j. 32 Ad 17/2022-46). Z uvedených důvodů žalovaná námitky zamítla jako nedůvodné a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

III. Žaloba

5. Žalobce vznesl proti napadenému rozhodnutí následující žalobní body. Podle jeho názoru je jeho žádost legitimní a mělo o ní být vydáno meritorní rozhodnutí. Odkaz na citovaný judikát NSS není přílehavý, neboť v této věci šlo o odlišný skutkový stav, kdy pojištěnec pobíral příplatek od slovenské nositelky pojištění, přičemž následně požádal o stejný příplatek také žalovanou.
6. Naproti tomu žalobce žádal o přiznání příplatku k důchodu, který mu žalovaná přiznala ode dne 29. 4. 2021 s účinností od 23. 10. 2020. Slovenská nositelka pojištění přiznala žalobci příplatek až rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023 s účinností ode dne 25. 3. 2021.

7. Jestliže žalovaná ke dni 23. 10. 2020 přiznala žalobci důchod, vznikl k tomuto datu žalobci i nárok na příplatek k němu podle ustanovení § 25 odst. 7 ZSR. Podle žalobce není vůbec rozhodné, kdy byl kde zaměstnán či vězněn. Podstatné pouze je, že k určitému datu splnil podmínky nároku na český invalidní důchod a prokázal svou účast na soudní rehabilitaci podle ZSR. Zdůraznil, že ke dni 23. 10. 2020 příplatek od Sociálnej poisťovne Bratislava (dále také „SP Bratislava“) nepobíral, proto mu nelze ve věci odeprít meritorní rozhodnutí. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

8. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula svůj postup ve věci a relevantní právní úpravu jak poskytování příplatku dle § 27 ZSR, tak i dělení důchodových nároků po rozpadu společného československého státu (ČSFR). Kolizním kritériem bylo zvoleno sídlo zaměstnavatelské organizace ke dni 31. 12. 1992 zakotvené v čl. 20 Smlouvy, který řeší rozdělení nákladů na uspokojování důchodových nároků za doby zabezpečení získané na území České a Slovenské Federativní Republiky před 1. 1. 1993 mezi nástupnické státy, tj. který z nástupnických států ponese náklady na výplatu důchodů za předchozí doby zabezpečení (pojištění). Uvedený článek se od 1. 5. 2004 stal součástí nařízení 883/2004. Tímto kolizním kritériem je tedy dotčen nárok každé osoby, která pracovala (získala doby pojištění) přede dnem rozdělení ČSFR.
9. Rozhodnutím žalované ze dne 29. 4. 2021, č. j. X byl žalobci přiznán od 23. 10. 2010 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně podle ustanovení § 38 písm. a) ZDP s přihlédnutím k čl. 46 a článkům 6 a čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení 883/2004. Invalidní důchod byl přiznán ve výši odpovídající poměru doby pojištění získané na území České republiky k celkové době pojištění získané v obou státech. Jinými slovy, žalovaná přiznala žalobci invalidní důchod v „dílčí výši“ odpovídající délce doby pojištění získané žalobcem na území České republiky v době od 1. 10. 2001 do 30. 9. 2010.
10. Žalovaná tudíž logicky nemůže aplikovat ZSR a navyšovat procentní a základní výměru invalidního důchodu žalobce o příplatek k důchodu za soudní rehabilitaci za dobu pojištění, za kterou tyto výměry ani stanoveny nebyly. Navíc ZSR neobsahuje ustanovení, které by hovořilo o opaku. Vázaná koordinačními předpisy a citovaným zákonem žalovaná posoudila žádost žalobce dne 6. 1. 2023 žádost o příplatek k důchodu invalidnímu podle § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci za dobu věznění (včetně vazby) od 7. 4. 1982 do 7. 4. 1984 a od 18. 4. 1985 do 18. 4. 1988 jako zjevně právně nepřipustnou a postoupila ji slovenskému nositeli pojištění.
11. Na podporu svých závěrů žalovaná citovala z judikatury Nejvyššího správního soudu rozsudek ze dne 31. 10. 2007, č. j. 4 Ads 83/2006-37, ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Ads 86/2005-37, č. 159/2007 Sb. NSS, z něhož ohledně povahy příplatku k důchodu dle ZSR vyplývá, že „nejde o samostatnou dávku, která by žila vlastním hmotněprávním i procesním životem, nýbrž již od 1. 8. 1991 (zákon č. 306/1991 Sb. novelizoval zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení a doplnil jej o § 58a) byla tato částka slučována s

důchodem, ke kterému náležela, a tvořila s ním jeden celek. V současnosti se slučuje tato částka s procentní výměrou důchodu.“ Ohledně institutu nepřípustnosti žádosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu žalovaná uvedla, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování “ (rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, č. 1633/2008 Sb. NSS).

12. Z uvedených důvodů žalovaná považuje argumentaci žalobce za vyvrácenou, a proto navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
13. V **replíce** k vyjádření žalované žalobce polemizoval s aplikovatelností právních názorů v jednotlivých judikátech odkazovaných žalovanou. V rozsudku ze dne 31. 10. 2007, č. j. 4 Ads 83/2006-37 je vysvětleno, že řízení o příplatku k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., v platném znění, nelze zahájit po smrti nezákonně vězněné osoby. Bylo nutné, aby pozůstalá manželka uplatnila nárok samostatně, což učinila a bylo jí vyhověno. Předmětné věci se však tento případ netýká. Dále žalobce poukázal na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2007 č. j. 6 Ads 86/2005-37, v němž šlo o krácení příplatku při souběhu vdovského a starobního důchodu. Tato věc se žalobcovy kauzy nijak netýká. Konečně žalobce k výkladu ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu dodal, že v předmětné věci nedošlo dojit ani k překážce litispendence ani k překážce *rei administratae* vycházející ze zásady *ne bis in idem*, o něž se jednalo v případě citovaného judikátu NSS.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v první řadě shledal, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu aktivně legitimovanou a že jsou dány všechny podmínky řízení ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků ve stanovené lhůtě neprojevil svůj nesouhlas s tímto postupem. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.
15. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d) a odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že žalobce si dne 6. 12. 2023 podal žádost o příplatek k invalidnímu důchodu dle ustanovení § 25 odst. 7 písm. b) ZSR za doby věznění od 7. 4. 1982 do 7. 4. 1984 a od 18. 4. 1985 do 18. 4. 1988. Z přiložených podkladů žádosti pak plyne, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Vojenského obvodového soudu Prešov ze dne 4. 5. 1982, sp. zn. T 55/82 za spáchání trestného činu nenastoupení služby v ozbrojených silách k trestu odnětí svobody v délce trvání dvou let nepodmíněně, a následně za rozsudkem téhož soudu sp. zn. 2 T 81/1985 za tentýž trestný čin k trestu odnětí svobody v délce trvání 3 let. Žalobce odpíral výkon vojenské služby, neboť mu v tom bránilo jeho svědomí a náboženské

- přesvědčení (příslušnost k Svědkům Jehovovým). Tyto rozsudky byly následně usnesením Vojenského obvodního soudu Prešov sp. zn. 3 Rtv 132/90 ze dne 6. 3. 1991 zrušeny a žalobci byl za spáchání uvedených skutků uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce trvání 18 měsíců. Následně byla usnesením Okresního soudu v Prešově ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. 33 Nt 1/12-68 povolena v těchto věcech obnova řízení a výroky o vině a trestu v těchto věcech a další rozhodnutí na tyto výroky navazující byly zrušeny. Následně usneseními téhož soudu ze dne 17. 5. 2012 a 27. 9. 2012 byla trestní stíhání v těchto věcech zastavena, neboť skutky nebyly trestnými činy.
17. Žalobce dosáhl odškodnění za nezákonné uvěznění částečně již v roce 1992 od Federálního ministerstva obrany ČSFR a následně po provedení obnovy řízení a zrušení odsuzujících rozsudků též od Ministerstva spravodlivosti SR, což doložil příslušnými listinami. Důchodové nároky žalobce byly řešeny tak, že žalobci byl přiznán žalovanou dílčí invalidní důchod rozhodnutím ze dne 29. 4. 2021, č.j. R-29.4.2021 – 428/630 825 7252, a to za dobu pojištění v českém systému důchodového pojištění v délce 2938 dnů získanou v letech 2001 až 2010. Žalobce byl uznán invalidním na základě posudku OSSZ Ostrava ze dne 13. 1. 2021 ode dne 23. 10. 2020, a od tohoto data byl také invalidní důchod přiznán. Žalobce pobírá také invalidní důchod přiznaný slovenskou nositelkou pojištění, který byl navýšen o přiznaný příplatek k důchodu.
18. Žalovaná v řízení postupovala tak, že předmětnou žádost postoupila k vyřízení slovenské nositelce pojištění a sdělila to žalobci. Dne 12. 7. 2023 bylo žalované doručeno sdělení SP Bratislava, že žalobci byl přiznán příplatek podle ustanovení § 25 odst. 7 ZSR, a to rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že tento příplatek byl přiznán za dobu vazby a dobu výkonu trestu odnětí svobody za dobu od 7. 4. 1982 do 7. 4. 1984 a za dobu od 18. 4. 1985 do 18. 4. 1988, tedy za 60 měsíců a 29 dní ve III. pracovní kategorii. Výše příplatku přiznaného ke slovenskému invalidnímu důchodu ode dne 25. 3. 2021 činí 30,60 EUR měsíčně. Následně žalovaná vydala prvostupňové rozhodnutí, jímž zastavila řízení z důvodu právní nepřipustnosti žádosti.
19. Krajský soud shledal, že žaloba **není důvodná**.
20. Úvodem je třeba stručně shrnout relevantní právní úpravu, která byla ve věci aplikována a z níž krajský soud při svém přezkumu vycházel. Podle ustanovení § 25 odst. 7 ZSR ve znění platném a účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí platí, že *„[p]oškozený může žádat, aby mu byly místo nároků vyplývajících z ustanovení předchozích odstavců poskytnuty měsíční příplatky k důchodu v částce: a) 20 Kčs za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém poškozený konal práce za zvlášť obtížných pracovních podmínek, které by odůvodňovaly jejich posuzování jako zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie, b) 15 Kčs za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody v ostatních případech. Příplatek k důchodu se poskytuje ode dne 1. 7. 1990, byl-li poškozený k tomuto dni poživatелем důchodu. Stane-li se poškozený poživatелем důchodu po tomto dni, poskytuje se příplatek k důchodu od přiznání důchodu. Příplatek k důchodu se vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru starobního*

důchodu stanovenou zvláštním předpisem.“ Podle § 98 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 a 8 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, přiznaný po 31. 12. 1995, se slučuje s procentní výměrou důchodu, ke kterému náleží, a tvoří s důchodem nadále jeden celek. To mj. znamená, že příplatek podléhá valorizaci důchodů, ale také to, že v případě zastavení výplaty či odnětí důchodové dávky sdílí s důchodovou dávkou její osud.

21. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu vykládá tento institut „rehabilitační dávky“ systematicko-teleologicky tak, že nejde o samostatnou dávku, nýbrž o součást důchodové dávky, k níž se příplatek za dobu výkonu trestu či vazby přiznává. V rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2007, č.j. 4 Ads 83/2006 – 37, Nejvyšší správní soud uvádí, že není možno „*vztah úpravy obsažené v § 25 zák. č. 119/1990 Sb. a předpisů o důchodovém pojištění chápat jako vztah speciálního a obecného, ale na úpravy důchodu z titulu soudní rehabilitace je nutno nahlížet jako na integrální součást dávek důchodového pojištění. Pro důchody upravené z důvodu soudní rehabilitace tak nadále platí veškerá obecná ustanovení, například o nároku či výplatě těchto dávek.*“ Tento právní názor rezonuje i v další judikatuře NSS v obdobných věcech (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2007, č.j. 6 Ads 86/2005 -42). Žalovaná postupovala zcela v intencích ustáleného výkladu právní úpravy, pokud z těchto východisek v předmětné věci vycházela.
22. Proto je také na příplatek dle § 25 odst. 7 ZSR potřeba vztáhnout koordinační pravidla plynoucí z práva EU reprezentovaného zejm. nařízením 883/04 a jeho prováděcími předpisy, jehož inkorporovanou součástí je také čl. 20 Smlouvy, podle něhož se doby pojištění získané v době trvání společného československého státu dělí mezi nástupnické státy (ČR a SR) podle určitých kritérií (hraničních určovateli). To žalobce nijak nezpochybnil, přesto však tvrdí, že jeho nárok na rehabilitační příplatek dle § 25 odst. 7 ZSR nebyl uspokojen, pokud mu slovenská nositelka pojištění přiznala příplatek podle citované právní úpravy k jeho slovenskému invalidnímu důchodu, a to ode dne 25. 3. 2021.
23. Krajský soud v první řadě musí odmítnout výklad, podle něhož by bylo možno v souladu s koordinačními pravidly přiznat příplatek k důchodu za *tutéž dobu věznění či výkonu vazby* dvakrát v obou nástupnických systémech sociálního zabezpečení. Takový postup by narážel na koordinační principy citovaného nařízení vyjádřené již v jeho preambuli (příslušnost jednoho nositele pojištění a princip jednoho hodnocení dob pojištění, resp. zamezení souběhu nároků na dávky za tytéž doby). Pokud byla slovenská nositelka pojištění příslušná k vydání rozhodnutí o příplatku ve smyslu citovaného koordinačního nařízení a kritérií čl. 20 Smlouvy, pak to vylučuje kompetenci žalované rozhodnout o tomtéž právu věcně.
24. Jak žalovaná zdůvodnila, doby věznění žalobce spadají před datum rozdělení československého státu (ČSFR), a tyto doby se v důsledku čl. 20 Smlouvy jako součásti nařízení 883/04 považuje za doby slovenské, neboť žalobce měl k datu rozdělení ČSFR zaměstnavatele se sídlem na Slovensku. Na základě tohoto rozdělení československých dob bylo také v případě žalobce rozhodnuto jak českým, tak i slovenským nositelem pojištění o přiznání dílčích invalidních důchodů (slovenská doba pojištění výsledně

zcela převažuje). To žalobce rovněž nijak účinně nezpochybnil, a proto krajský soud z této skutečnosti vycházel pro účely posouzení předmětné věci.

25. V citovaném judikátu NSS, jehož aplikovatelnost v předmětné věci žalobce rozporuje, dospěl NSS k následujícím závěrům (body 14-15 odůvodnění): *„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, příplatek k důchodu tvoří jeden celek s přiznaným důchodem. Krajský soud dále podle zmíněných ustanovení Smlouvy a Správního ujednání dospěl ke správnému závěru, že dávky odškodnění podle zákona o soudní rehabilitaci za doby neoprávněné vazby a výkonu trestu odnětí svobody se vztahují k federálním dobám pojištění, které jsou v případě stěžovatele považovány za slovenské doby pojištění. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nevysvětlil, z jakých důvodů podle jeho názoru přísluší příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci k přiznanému dílčímu českému důchodu, nikoli přiznanému slovenskému starobnímu důchodu. K posouzení nároků ohledně slovenského důchodu jsou proto v posuzovaném případě příslušné slovenské orgány sociálního zabezpečení, nikoli žalovaná. Krajský soud dále správně uvedl, že žalovaná vycházela ze skutečnosti, podle níž k posouzení nároku na příplatek k důchodu byla příslušná Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě, a proto ji tomuto orgánu postoupila v souladu s čl. 19 Správního ujednání. Pokud zjistila, že o totožné žádosti stěžovatele jako v nyní posuzované věci již zmíněný orgán sociálního zabezpečení rozhodl dne 25. 1. 2018, postupovala správně, pokud zastavila řízení o žádosti stěžovatele podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z důvodu její zjevné právní nepřípustnosti (viz odst. 29 až 31 odůvodnění napadeného rozsudku).“*
26. Zjevnou právní nepřípustnost žádosti je třeba podle citovaného judikátu NSS v tomto kontextu vykládat tak, že *„za zjevně právně nepřípustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“* (rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, č. 1633/2008 Sb. NSS). Mezi důvody zjevné právní nepřípustnosti lze počítat rovněž *„žádost, ve které se žadatel bude domáhat přiznání práva v rozporu s § 48 odst. 2, tzn. v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté“* (Vedral, J., *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 482). Překážkami řízení se rozumí situace, za jejichž existence nelze zahájit či vést správní řízení, a k těmto překážkám se přihlíží z úřední povinnosti. Vedle překážky litispendence (řízení je v dané věci zahájeno u některého jiného správního orgánu) je jím především překážka *rei administratae* vycházející ze zásady *ne bis in idem*. Tuto překážku věci rozhodnuté upravuje § 48 odst. 2, podle kterého *„přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.“* Pokud tedy správní orgán zjistí, že v dané věci bylo již dříve meritorně rozhodnuto, nemůže v takovém případě řízení zahájit nebo v něm dále pokračovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 365/2018-59).
27. Krajský soud zdůrazňuje, že z pohledu nosných důvodů napadeného rozhodnutí, tedy právní nepřípustnosti žádosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, je rozhodující, zda se ve věci jednalo o totožný předmět řízení, resp. zda byl vyčerpán rozhodnutím slovenské nositelky pojištění. Klíčové je, za jakou dobu věznění byl žalobci příplatek k invalidnímu důchodu přiznán. Jak soud ověřil, tak doba, kterou

žalobce uplatnil ve své žádosti o přiznání příplatku, zcela koresponduje s dobou, za níž byl přiznán příplatek k důchodu slovenskou stranou. Jinak řečeno, slovenská nositelka pojištění svým rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023 z hlediska hmotněprávního zcela vyčerpala předmět podané žádosti, a to podle shodné právní úpravy jako v českém systému sociálního zabezpečení, jejímž základem je § 25 odst. 7 ZSR.

28. K čemu ve skutečnosti míří argumentace žalobce je otázka, od jakého data měl být příplatek přiznán. SP Bratislava jej přiznala žalobci ode dne 25. 3. 2021, tedy od data přiznání slovenského invalidního důchodu. Žalobce má za to, že se může domáhat přiznání příplatku českou kompetentní institucí (tj. žalovanou) ode dne 20. 3. 2020, neboť od tohoto data mu byl přiznán český dílčí invalidní důchod. Žalobci tedy jde ve své podstatě o jakýsi „doplatek“ na příplatku k důchodu za období od 20. 3. 2020 do 25. 3. 2021.
29. Krajský soud má za to, že výklad předmětného ustanovení ZSR (které bylo formulováno ještě v době existence společného státu) je nutno vyložit tak, že podmínka „*přiznání důchodu*“ je *conditio sine qua non* pro přiznání příplatku jako jeho akcesorické části. Jestliže žalobce ve slovenském systému neměl k datu 20. 3. 2020 přiznanou důchodovou dávku, nebylo možno k tomuto datu přiznat příplatek dle § 25 odst. 7 ZSR, neboť příplatek nemá žádnou samostatnou právní existenci jako svébytná dávka sociálního zabezpečení. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalované je pak třeba trvat na tom, že vzhledem k principu jednoho příslušného členského státu (v tomto případě SR) nebyla oprávněna samostatně posoudit toto období (20. 3. 2020 – 25. 3. 2021) a přiznat takový doplatek, není-li k tomu příslušná, a to přesto, že jde o dobu, po níž žalobce byl poživatelé dílčího českého invalidního důchodu.
30. Krajský soud se domnívá, že ve vztahu k této specifické okolnosti „*data přiznání důchodu*“ nelze uplatnit ani princip asimilace rozhodných skutečností ve smyslu čl. 5 nařízení 883/04, v jehož duchu by k dřívějšímu přiznání invalidního důchodu v ČR měla přihlídnout při rozhodování o příplatku slovenská nositelka pojištění, a to právě z důvodu zmíněné akcesorické povahy nároku na příplatek k důchodu. Jak se totiž uvádí v preambuli nařízení 883/04, „*stejně posuzování skutečností nebo událostí, které nastaly v členském státě, nemůže v žádném případě způsobit, že se jiný členský stát stane příslušným nebo jeho právní předpisy se stanou použitelnými.*“ Pokud se však žalobce domníval, že slovenská nositelka pojištění měla přiznat příplatek od jiného data, bylo na něm, aby proti tomuto rozhodnutí SP Bratislava uplatnil opravný prostředek či následně žalobu ke správnímu soudu a rozporoval datum přiznání příplatku k důchodu.
31. Krajský soud je z toho důvodu přesvědčen, že postup žalované, která řízení zastavila ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, byl správný. Žalobce v tomto řízení nemohl dosáhnout dalšího zhodnocení již jednou zhodnocené doby věznění, za kterou byl rehabilitován, ani „doplatku“ za období od přiznání českého dílčího invalidního důchodu. Na předmětnou věc bylo možno uplatnit *per analogiam* nosné důvody citovaného judikatu Nejvyššího správního soudu, potažmo rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2022, č. j. 32 Ad 17/2022-46).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
33. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované nelze náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. prosince 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce